SENTINELA

ANUL III, Nr. 37
30 August 1942

GAZETA OSTĂŞEASCĂ A NAŢIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov S. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
B-dul Lascăr Catargiu, 31 — Bucureşti
TELEFON: 2.28.27. — 2.08.96.

Românii îşi îndeplinesc cu glorie misiunile pe câmpul de luptă

Departe, tot mai departe spre răsăritul sălbatic tricolorul românesc fâlfâe falnic alături de steagul german. Vitejia neodihnită a dragilor noştri ostaşi înscrie prin faptele de azi cea mai glorioasă pagină în cartea neamului cea plină de vitejii. Pe frontul Donului ori pe ţărmul Mării Negre, prin munţii Caucaz, Românii îşi îndeplinesc cu glorie misiunile de luptă. Comunicatele germane sunt pline de laude la adresa bravilor noştri ostaşi. România este mândră de izbânzile fiilor ei.

„SENTINELA“

Crezul ostaşului

1. Cred în Regele nostru, în Conducătorul ţării şi în veşnicia Neamului Românesc.
2. Port în suflet icoana României adevărate şi jur să-mi jertfesc vieaţa pentru hotarele ei.
3. Indeplinesc ordinele fără şovăire şi nu mă 'nfricoşează nici primejdia, nici trufia duşmanului.
4. Urăsc de moarte: minciuna, hoţia, trădarea, fiindcă ele înjosesc şi necinstesc pe ostaşi.
5. Iubesc camarazii; ei sunt ca şi mine chezăşia libertăţii ţării, ostaşi bravi în războiu şi lucrători harnici în uzine şi ogoare, în timp de pace.

Aşa să-mi ajute Dumnezeu.

Umăr la umăr
până la victoria finală

Când au răsunat la 1 Iulie fanfarele la Radio-Berlin, şi au transmis comunicatele speciale dela Marele Cartier General al Führerului că s'a cucerit Sevastopolul, a fost entuziasm şi mare bucurie şi la noi, în acest sector sudic al frontului... Cu o lună mai înainte, trupele româno-germane obţinuse o victorie similară hotărîtoare în luptele de încercuire dela Charcov, iar cu o săptămână mai înainte aruncaseră peste Doneţ trupele sovietice după luptele dela Ispun. De astă dată căzuse Sevastopolul în urma atacurilor furtunoase ale trupelor româno-germane. Radio-Berlin a transmis imnurile tradiţionale ale Reichului şi ale României, iar Radio-Bucureşti a transmis decizia guvernului, că pe ziua de 2 Iulie se vor arbora sărbătoreşte drapelele române şi drapelele germane.

Istorica faptă de arme a celor două armate aliate a fost în acest fel sărbătorită după cuviinţă.

La comandamentul Corpului nostru de armată, ştirea căderii cetăţii Sevastopol a fost transmisă spre seară. Generalul de Divizie Strecker a felicitat telefonic pe Generalul Dragalina, exprimându-şi bucuria că sub ordinele sale se află şi unităţi române cu care nădăjduieşte să aducă şi aici victoria finală.

Generalul Dragalina a mulţumit cordial pentru aceste felicitări, şi a transmis la rândul său Generalului Strecker felicitări pentru victoriile obţinute împreună.

Generalul Dragalina ,a invitat apoi, la o masă camaraderească pe ofiţerii săi de stat major şi încă doi-trei oaspeţi. Atmosfera cinei era încărcată de voinţa necondiţionată ca la succesele obţinute la Odesa, Kerci, Charcov şi Sevastopol să se adauge altele. Armata română va lupta cot la cot cu incomparabila armată germană până la victoria finală. Viitorul ne va demonstra că soldatul român se va găsi pretutindeni acolo unde-l cheamă datoria.

HANS WOLFRAM HOCKE

Declaraţiile dela Odessa

Războiul ce-l purtăm n'a dus numai la reîntregirea ţării în răsărit şi eliberarea fraţilor din jugul străinului, şi n'a scăpat atâtea naţionalităţi de asuprirea comunistă, ci însăşi poporul rus recunoaşte că l-am scăpat de bolşevici, redându-i vieaţa de libertate şi de credinţă. Şi lucrul acesta nu-l spunem noi, ci-l vorbesc faptele.

O să povestesc două întâmplări care fac dovada spuselor mele. Acum câteva zile a fost la Odesa d-l Ion Petrovici, ministrul Educaţiei Naţionale. Intr'una din zile a fost primit la universitate de profesorii ruşi, de toţi profesorii rămaşi de sub regimul comunist. Sala universităţii era plină. Venise şi lume străină să privească şi s'asculte. Atunci în numele Universităţii a vorbit rectorul Ceasovnicov, spunând, între altele: „Suntem recunoscători, d-le ministru, ţării şi armatei româneşti că ne-aţi scăpat de bolşevici". Deci însăşi reprezentantul celei mai înalte şcoli ruseşti mulţumeşte armatei române că i-a scăpat de „urgia bolşevică", — aşa a spus: „de urgia bolşevică".

Aceasta nu-i o declaraţie oarecare, n'a fost făcută de un om de pe stradă, n'a urmărit cel care a rostit-o vreun interes, întru cât Statul român deopotrivă se poartă bine cu fiecare minoritar. Este o recunoaştere însă, care reprezintă gândul şi simţimintele tuturor ruşilor scăpaţi de tirania comunistă. Cel mai însemnat profesor al universităţii a spus-o în faţa unui reprezentant al guvernului român, şi'n faţa tuturor profesorilor, în numele lor, şi în faţa întregii populaţii care îşi trimisese delegaţi la această adunare.

Sunt cuvinte ce vor rămâne încrestate în amintire. Din această declaraţie se vede cum a trăit poporul rus sub stăpânirea bolşevică şi ce rol îndeplinim noi şi marii noştri aliaţi germani în vieaţa de mâine a noroadelor.

Un alt fapt care ne-a înduioşat a fost când ministrul Educaţiei Naţionale a intrat în sala de spectacole a Operei. Atunci corul şi orchestra Operei formată numai din ruşi au cântat Imnul Regal aşa de frumos şi rostind aşa de româneşte cuvintele de parcă-l cântau naţia noastră.

S'auzi cântat la Odesa Trăiască Regele de acei care binecuvintează venirea românilor nu poate decât să trezească'n tine, ascultător român, mândria într'un păenjeniş de lacrimi care nu se poate transpune în cuvinte.

Căp. rez. D. IOV

Cuvânt către ostaşi

Acum douăzeci de ani, d-l Churchil vorbea astfel despre comunişti:

„Nimeni n'a fost duşman mai înverşunat al bolşevismului decât mine. Nu retrag niciun cuvânt din ceea ce am scris altădată. Din toate tiraniile pomenite în istorie, tirania bolşevică este cea mai înjositoare. Marea mizerie a poporului rus sub regimul bolşevic întrece cu mult tot ceea ce a suferit el sub ţari. Bolşevicii s'au folosit de mijloacele cele mai crude şi mai nelegiuite pe care oamenii le-au întrebuinţat vreodată. Au săvârşit acte care ar fi făcut ruşine pentru vecie epocei de piatră şi sălbaticilor din Africa. Fost-a vreodată în cursul istoriei universale un spectacol mai înspăimântător decât propriile svârcoliri ale Rusiei? Această ţară imensă, locuită de o mare parte a familiei umane, nu numai că producea grâu îndeajuns pentru propriile sale nevoi, dar era înainte de războiu unul dintre cele mai îmbelşugate grânare ale lumii. Acum, iată — poporul rus condamnat la cea mai grozavă foamete nu pentrucă n'ar avea nimic de mâncat, dar pentrucă teoriile bolşevice au împins oamenii civilizaţiei secolului al douăzecilea în cea mai cumplită barbarie. Poporul rus murind de foame, ros de mizerii, decimat de boli, lipsit de orice nădejde, ne oferă cel mai groaznic şi mai mizerabil spectacol care a întristat vreodată în istorie neamul omenesc.

Această înspăimântătoare catastrofă a fost pricinuită de o mână de revoluţionari de meserie în cea mai mare parte evrei, care au pus stăpânire pe nenorocitul popor rus, în urma slăbiciunei şi prostiei lui şi care au experimentat asupra sa toate doctrinele. Ei au trecut în adevăr dela vorbe la fapte şi au suprimat, fără alegere, pe oricine îndrăznea să se opue lor.

Fapte drăceşti s'au petrecut în Rusia de azi. Sute de mii de oameni au fost chinuiţi, bătuţi până la moarte, martirizaţi cu o cruzime rece. Şi totuşi, anumite clase din ţara noastră şi partidul laburist, ar întinde mâna spre bolşevici şi ar încerca să încheie acorduri economice cu aceşti oameni, mânjiţi cu sânge.

Ce a devenit, aşa dar, vechiul ideal al Marei Britanii? Anglia nu este U. R. S. S.! Chiar a zecea parte din doza bolşevismului care a distrus Rusia ar omorî pentru totdeauna Anglia!

Comunismul este asemenea unui cancer ce se hrăneşte din însuşi sângele unui organism slăbit, îl distruge, se înmulţeşte pe seama lui şi se desvoltă în chip monstruos. Care este omul sănătos la minte, care să lase să se încerce asupra lui asemenea experienţe ucigătoare. E ca şi cum ai încerca să mângâi un cobra sau să prefaci un şarpe veninos intr'un animal îmblânzit. Noi nu putem încheia un pact cu bolşevismul. Trebue să facem o deosebire între ceea ce este drept şi ceea ce este nedrept, între progres şi anarhie. Şi pentru aceste motive, ne este imposibil să pactizăm cu bolşevicii.

Aşa vorbea Churchil acum douăzeci de ani şi spunea adevărul adevărat.

Iar azi, acelaş Churchill se găseşte în mare prieteşug cu comuniştii. Dar vorbele de acum douăzeci de ani nu le-au uitat nici bolşevicii nici englezii. Prietenia este deci netemeinică. La baza ei nu stă decât teama de neînvinsele armate germane şi aliate, teama de vitejia voastră, ostaşi, care luptaţi în răsărit împotriva hoardelor Asiei.

S.

„Ziua Ostaşului"

Pentru tine-am împletit,
Brâu din cântecul vrăjit,
Mijlocelul să ţi-l strângi,
Nerăbdarea să ţi-o frângi,
Rănile să ţi le legi,
Visele să le deslegi,
Să-ţi aducă peste văi,
Prin tranşeea de văpăi,
Mângâiere de lumină,
In viforniţa haină.

Şi din lână ţi-am făcut,
O flanelă — ca un scut —
Să te apere de ger,
Şi de schijele de fier,
De necazuri şi ninsori,
De duşmani cotropitori,
De durere şi de dor,
Şi de plumb ucigător.

Fiecare cap de fir,
Ţi l-am picurat cu mir,
Şi am prins în orice ochi,
Un descântec de deochi,
Ca norocul să ţi-l poarte,
Să te apere de moarte,
Să te'ntoarcă sănătos,
Dragul mamii, Făt-Frumos!

Subofiţer TUDOR ERACLE

S'a stins Alfonso Castaldi

A murit Alfonso Castaldi, autorul imnurilor „La arme" şi „Se întorc vitejii din războiu"!

In sunetele marşului său au luptat părinţii voştri, cântând acelaşi imn cu care aţi intrat anul trecut în vâltoarea războiului contra bolşevismului. Timp de 40 de ani maestrul Castaldi a împărtăşit harul muzicei elevilor săi, pe care i-a învăţat „entuziasmul sfânt al artei" cum spunea el.

Venit de pe meleagurile însorite ale Mediteranei, din acel Neapoli fascinant şi pitoresc, acest fiu al Italiei ne-a adus şi purtat pentru noi mai departe flacăra curată a iubirii de frumos, după tradiţia milenară a Italiei eterne.

Ce înseamnă marşul „La arme" pentru generaţia trecută, cât dinamism iscoditor de forţe ancestrale şi creator de entuziasmuri tinereşti a trezit acest cânt în sufletele noastre româneşti, cred că nu e nevoie să v'o mai amintesc.

In vieaţa unui compozitor asemenea scânteeri sunt unice.

Suntem mândri că un frate latin, un fiu al Romei a simţit năzuinţele noastre şi a întruchipat cu arta sa nădejdea şi vitejia neamului nostru.

Alfonso Castaldi s'a stins, sufletul său va trăi deapururi şi va trezi mereu, peste veacuri, amintirea glorioasă a vitejiei româneşti.

LEO CALMUSCHI

Ofensiva contra înjurăturilor

Am întâlnit odată un om bătrân. Nu știu bine ce serviciu făcea: camerier, portar sau servitor la o instituție oarecare. Ofta mereu și după față se vedea că i se întâmplase ceva în ziua aceea.

— Ce ai bre omule? l-am întrebat.

După puțină codeală mi-a spus păsul:

— Iată, astăzi, m'a amendat și pe mine d-l șef. Acu, nu-mi pare rău de amendă, deși e prima din vieața mea. Poate că am greșit și trebuia să fiu pedepsit. Așa e regulamentul. N'am ce face. Dar de ce m'a înjurat? Obrazul meu nu merita această rușine, mă dogorește tare, că uite am peri albi și d-l șef e mult mai tânăr ca mine; aș putea să-i fiu tată. Am băieți mari ca și dânsul. Zău, nu trebuia să mă înjure!

Mi-am adus aminte de întâmplarea aceasta zilele trecute când am citit porunca stăpânirii ca oamenii să nu mai înjure în public. Deacum înainte vor fi pedepsiți cu amenzi greie și chiar cu închisoare acei nărăvași care au obiceiul ca între două drumuri cu tramvaiul sau în plimbările pe jos, să tragă și câte-o sudalmă cu glas tare, așa, ca să-și mai răcorească sufletul, fără să se gândească că în jur mai sunt copii și femei care n'ar trebui să audă toate necuviințele trecătorilor.

Poporul nostru spune de cel fără frâu la gură: „înjură ca un surugiu sau ca un țigan" (pe vremuri surugiii erau mai toți țigani robi).

Asta înseamnă că națiunea noastră nu iubește sudalma, o consideră ca o bubă urâtă, iar dacă a pătruns în anumite straturi, mai mult decât trebuia, faptul se datorește tuciuriilor și tuturor lepădăturilor străine, venite din Orient ca să mănânce pâine în țara noastră cea atotprimitoare. Drept recunoștință, veneticii ne-au mânjit năframa albă a sufletului românesc cu tot felul de necurățenii.

A venit timpul să ne scuturăm de anumite moravuri care nu ne fac cinste, nici aici, nici peste hotare.

Nimic nu scoboară pe om ca înjurătura, iar când ea este adresată unui inferior, este cu atât mai condamnabilă și mai lașă, pentrucă știi că nu ți se poate răspunde.

Noi, românii, suntem un popor plin de însușiri alese. Prietenii din alte țări care ne-au cercetat la noi acasă au vorbit cu însuflețire despre noblețea rasei noastre, despre arta poporului și frumusețea obiceiurilor noastre. Sufletul românului e cumpănit, cinstit, respectuos de cele sfinte.

Cu atât mai trist pentru unii, dacă, având minte de papagal, s'au lăsat influențați de obiceiuri țigănești, iar înjurătura le-a ajuns graiul de fiecare zi.

Vreți o pildă?

Se știe că poezia noastră populară este una din cele mai frumoase din lume. Cântecele și baladele românești nu au asemănare cu altele.

Ce au făcut lăutarii țigani din poezia poporului românesc? Este destul să cobori într'o cârciumă de mahala ca să-ți dai seama de rolul țiganilor în stâlcirea limbei românești.

Românul n'a luat niciodată în deșert numele lui Dumnezeu, nici n'a terfelit frumusețile zidirii Lui. Să lăsăm popoarelor sălbatice și vecinilor neprieteni tot pomelnicul bogat de sudălmi, aceasta fiind singura lor zestre sufletească.

Noi avem, slavă Domnului, atâtea însușiri alese, iar războiul de azi a arătat lumii că suntem un popor de viitor, având dreptul la respectul celorlalte State.

Acum când ne croim cu mari jertfe locul nostru în lume, trebue să ne lepădăm de unele năravuri urâte. Și printre ele înjurătura este acea care înjosește demnitatea omului civilizat.

De aceea am salutat cu bucurie măsurile autorităților noastre și mare ne va fi satisfacția când școala, biserica, armata și toate instituțiile românești se vor uni cu temei în această ofensivă contra înjurăturilor.

I. VALERIAN

Cap. Giurgiu Samoilă ia cinci prizonieri

Paginile care s'au scris despre bravurile legendare ale soldaților și ofițerilor români, au fost întotdeauna pagini adevărate. In fiecare zi vedem cu ochii noștri atâtea fapte de arme pe care altfel le-am crezut cu neputință, încât condeiul rămâne neputincios pentru a le putea descrie.

Iată-l pe caporalul Giurgiu Samoilă, artelnic la o companie, unul dintre eroii faptelor de arme ce se credeau cu neputință de realizat.

Și iată cum s'a petrecut isprava de neînchipuit a acestui brav infanterist.

De aproape zece zile ostașii se bat cu un eroism de legendă, contra stăpânitorului cetății Sevastopol. Cap. Giurgiu Samoilă are misiunea de a împărți ostașilor înaintați, hrană caldă. După ce distribue hrană la un ploton din aceeași companie și se îndreaptă către sectorul companiei, greșește drumul și trece linia trupelor noastre, îndreptându-se spre inamic.

După ce parcurge circa 400 metri întâlnește o grupă de 6 ruși care îl somează să se predea. Fără să se intimideze, caporalul deși neînarmat, și având asupra lui numai o grenadă, somează la rândul său pe ruși să se predea. In același timp a și trântit grenada în mijlocul lor. Ingroziți rușii au ridicat mâinile și s'au predat.

Prin curajul său și prezența de spirit, reușește astfel să-și salveze vieața și în același timp să captureze 5 prizonieri cu întreg armamentul; unul dintre ruși fiind omorât de explozia grenadei.

Dar acest incident ce a produs o întârziere, a produs în companie o mare neliniște. In momentul când comandantul companiei ordona unei grupe să plece în căutarea lui, caporalul Giurgiu își face apariția cu marmita de mâncare și cu cei cinci ruși.

Fapta bravului ostaș a fost dată pildă celorlalți ostași ai diviziei, iar ca răsplată a fost citat pe ordin de zi pe divizie.

Serg. t. r. VASILIU IOAN

Pe frontul din Caucaz, trăgători români asaltează o poziție inamică

Pionierii români în marș spre Don

I-am văzut pe pionieri pentru prima dată la lucru, la trecerea Donețului. Pionierii erau până atunci pentru mine o armă secundară necesară undeva în spatele frontului, îngrijindu-se de repararea podurilor, drumurilor, săpând șanțuri sau lucrări asemănătoare. Citeam cândva, într'o revistă, minunatele lucrări ale unei unități de pionieri germani. Inzestrarea, instrucția și tehnica lor mă uimeau, după cum uimiseră întreaga lume.

Poate mai puțin cunoscuți, pionierii români au săvârșit lucruri tot așa de mari, care ridică arma lor și o situează la egalitate cu cea germană.

In noaptea aceasta neuitată de 22 Iunie 1942, — se împlinea un an dela începutul războiului, când trupele române au trecut Donețul, i-am cunoscut, după cum spun, pe pionieri. Mergeam către Doneț, cu alți camarazi, printr'un șanț lung de comunicație, care ducea până aproape de malul apei. La capătul acestui șanț, o umbră masivă bloca trecerea, indicând cu voce autoritară fiecărei grupe locul de așteptare. Am aflat mai târziu că era comandantul batalionului de pionieri, ducând bărcile cu care câteva ore mai târziu Donețul avea să fie trecut.

Și când cețurile nopții nu începuse bine a se risipi, i-am văzut pe bravii pionieri lucrând sub ploaia de gloanțe la construirea punților de asalt, sau trecând cu bărcile primele grupe de cercetași pe malul bolșevic — și n'am să uit niciodată pe cei doi viteji, sergentul Mincu Marin și caporalul Ion Marin, care sub rafalele unei mitraliere inamice ce făcea apa să clocotească în jurul lor și-au dus barca până la celălalt mal, reușind să lege puntea de asalt. Iar mai departe, în aceeași zi, în uriașa pădure a Donețului, pionierii au constituit avantgărzile, curățind terenul de mine, deschizând astfel drumul infanteriei.

Dela 8 Iulie, când frontul bolșevic dela Oskol a fost rupt sub presiunea diviziilor române și în urmărirea hoardelor roșii, urmărire ce nu avea să se termine decât la Don, pionierii au fost întotdeauna în frunte.

Nu de puține ori, când grupul de cercetare al Diviziei ajunge cu avantgărzile la un punct obligat de trecere și unde, ca de obiceiu, bolșevicii incendiaseră sau aruncaseră podul în aer, găsea „Blitzul" pionierilor camuflat undeva prin apropiere, ostași lucrând pe jumătate goi la repararea sau construirea unui alt pod. Iar pe șoselele pe care Divizia gonea zi și noapte în urmărirea bolșevicilor, grămezile de mine făcute inofensive și indicatoarele ne arătau drumul pionierilor noștri.

Câteva cifre ne vor dovedi, dacă mai e nevoie, truda pionierilor. Astfel numai în decurs de 18 zile au scos 4.800 mine anticar și 11.000 mine de infanterie, au construit două punți de asalt peste Doneț, un pod de 140 metri peste râul Oskol, un altul de 35 metri la Perwomaiskie, reparând nenumărate altele. Iar acum, peste brațele Donului, construesc împreună cu camarazii lor germani alte poduri pentru trupele ce merg înfrățite spre victorie.

Mă poartă gându'n satul lui Coșbuc...

„In vaduri ape repezi curg..."
Copila mea citește poezia
Ce ne-a mâhnit cândva copilăria
Și sufletul mi-l umple de amurg.

Mă poartă gându'n satul lui Coșbuc,
Pe unde, ca și'n vremurile sale,
Aceiași plopi doinesc eterna jale
Și-aceeași cruce oamenii și-o duc.

Ah, crunte despărțiri și 'nstrăinări!...
Oceanul de durere și tristețe
Cum smulge bucuria de pe fețe
Și ce melancolie lasă'n zări!

Mă poartă gându'n satul cu suspine,
Acolo unde, 'n fiece căscioară,
E-o mamă care-așteaptă, zi și seară,
Și George nu mai vine, nu mai vine.

„In vaduri ape repezi curg..."
Copila'nvață versurile-agale.
In satul lui Coșbuc e-un nou amurg
Și-i nouă iarăși vechea noastră jale.

N. I. HERESCU

Ostaşii italieni aruncând grenate pe frontul african

CĂMINUL OSTAŞILOR

Vieaţa pe front nu este lipsită nici de confort şi nici de pitoresc. Soldatul are prilejul după zile de crâncene lupte să-şi destindă nervii, să se refacă în vederea unor alte apropiate bătălii, asistând la spectacole de teatru, cinematograf, concerte sau luând masa la „Soldaten heim", cadru de voie bună şi amintitor într'o oarecare măsură de restaurantele din Patrie. Aici nu se găsesc numai felurite mâncări naţionale, care nu se pot găti din motive lesne de ghicit la cazanul trupei, ci şi ziare, cărţi, aparate de radio, un pian sau două, toate acestea având darul să creeze o atmosferă de intimă camaraderie.

In jurul unei mese adesea întâmplarea face să se întâlnească prieteni vechi, răsleţiţi de războiu pe la diferite unităţi. Bucuria este nespus de mare. Amintirile sunt reactualizate cu deosebită amănunţime pentru a face pe fiecare să trăiească trecutul cu maximum de intensitate. Războiul este dat uitării doar o clipă. El revine apoi în centrul discuţiilor, nu ca o obsesie, ci ca o realitate creatoare de situaţii, de probleme, de bucurii şi de dureri.

Dar pe la „Soldaten heim" trec adesea ostaşi care nu întâlnesc prieteni sau nu sunt însoţiţi de nimeni. Ei îşi alungă aci singurătatea chinuitoare; se bucură chiar de freamătul sutelor şi miilor de ostaşi care binecuvântează acest cămin naţional în preajma frontului şi în mijlocul unui popor străin, întocmai cum fac călătorii când găsesc o oază în pustiul arzător.

Din această creaţiune germană de războiu se folosesc şi ostaşii noştri, care s'au adaptat repede felului de vieaţă al camarazilor aliaţi. Vorbesc în limba acestora şi mănâncă bucatele lor, de parcă ar fi germani adevăraţi.

La „Soldaten heim", deşi este deschis fără încetare dela ora două dimineaţa până la opt seara, masa se serveşte după o anumită regulă. Se cumpără mai întâi dela casă bon separat pentru „supe", „essen", „cafe", „brot", „ bier-wasser"; cine nu vine cu lingură sau furculiţă trece la un ghişeu special de unde le ridică contra unei garanţii de zece mărci.

După masă cântăreţii trec la pian să se producă. Şi foarte adesea în această casă a soldatului german se aud răsunând cântecele noastre: romanţe de demult sau arii de războiu. Cu toată depărtarea miilor de kilometri de Partie, fiecare are impresia că se află la el acasă, unde şi pământul şi cerul mustesc de românism.

Astfel „Soldaten heim" împlineşte în imensul spaţiu rusesc nu numai un gol material, ci cu deosebire, un gol psihologic, care are o importanţă deosebită în normala desfăşurare a războiului.

Germanii au creat pentru toate necesităţile soldatului pe front instituţii corespunzătoare, pentru a-i face vieaţa cât mai uşoară. Este pentru prima dată în istoria războaielor când se pune atâta preţ şi pe elementul om. Inainte materialul era pe primul plan. Toată atenţia şi investiţiile se făceau pentru arme. Astăzi, când soarta unei bătălii depinde mai întâi de capacitatea şi de rezistenţa ostaşului şi apoi de tunuri, puşti, avioane şi cuirasate, omul trece în centrul procupărilor comandamentului german. Roadele acestei concepţii noi s'au văzut chiar dela începutul războiului.

Fiindcă lupta care se dă este crucială, se impune ca vieaţa ostaşului nostru să fi cât mai organizată, pentrucă numai din efortul de pe front izvorăşte belşugul şi pacea de mâine.

Cap. T. R. POPOVICI AUREL

Scrisoare de pe front

Scoal' frate e ziuă şi plugul aşteaptă
Şi'n şură plăvanii rumegă încă
E timpul să mergem, departe în luncă
Să tragem a grâului, brazdă'nţeleaptă.

Scoal' frate că zarea e plină de soare
Şi roua sclipeşte'n lumini de azur
Trezeşte-te frate şi cată'mprejur
Ce albă-i a vieţii cărare.

Dar nu, liniştit mă'ntorc înapoi
Cu gândul la casă, la Ţară
E ziuă frumoasă şi caldă, de vară
Şi plugul ne-aşteaptă, plăvanii... dar noi

Noi suntem departe de casă, hei frate
Cu arma în mână şi ochiul spre zări
Prin ploaia de gloanţe zidim depărtări
Şi Ţării o mare şi sfântă dreptate.

ŞTEFAN ATANASIU

Roşiorii colonelului Claus atacă istmul Ghenitschesk

Oraşul Ghenitschesk se află situat pe malul Mării de Azov, în cotul de apă format de istmul ce leagă uscatul de peninsula Kerci. Oraşul a fost cucerit de curând prin lupte grele. Ruinile stau mărturie a ceea ce a fost odată aici. Nici astăzi, însă, oraşul nu este scutit de distrugere. Incuibaţi în puternice linii defensive, la 1 km de oraş, în interiorul istmului, ruşii se încăpăţânează a nu da înapoi. Ajutaţi de o puternică artilerie grea, ei aruncă, fără întrerupere, ploaie de proiectile peste oraş şi primele linii româneşti, situate la liziera de Est a unui sat pescăresc, dincolo de gâtul de apă.

Roşiorii colonelului Claus Ervin vor porni în noaptea aceasta la atac. Istmul pe care se va desfăşura acţiunea este lat numai de opt metri, puternic minat pe ambele fronturi, şi cel românesc şi cel rusesc, lăsând loc de comunicaţie numai calea ferată ce porneşte în lungul istmului şi face legătura între cele două fronturi.

Escadronul căpitanului Mihălţeanu Sorin va tăia drumul spre inamic. Este o misiune extrem de grea. Nimeni nu-şi pierde însă cumpătul. Inamicul trebue distrus. Trecerea canalului de apă este prima operaţie periculoasă ce trebue făcută. Ascunşi după magaziile din port, roşiorii se scurg, neobservaţi, în bărci uşoare şi trec canalul.

Colonelul Claus este în mijlocul ostaşilor săi, îi îmbărbătează şi supraveghează buna reuşită a transbordării. Roşiorii au trecut nevătămaţi pe istm. In cea mai mare grabă se ocupă primele linii. Inainte de revărsatul zorilor trebue ocupată baza de plecare la atac.

Colonelul Claus şi căpitanul Mihălţeanu adună ofiţerii în camuflajul postului de comandă şi organizează în amănunte atacul. Plotonul locotenentului Căpităneanu D. Nicolae se va avânta primul în foc. Ca întotdeauna acest ofiţer ţine să fie în fruntea atacului.

Numele locotenentului Căpităneanu D. N. este astăzi încă necunoscut. Acest brav ofiţer va deveni însă simbolul vitejiei, al spiritului de sacrificiu şi al datoriei din acest crâncen războiu. Ostaşii săi îl iubesc şi preţuiesc mai presus de orice şi înfruntă entuziaşti cea mai cumplită furtună alături de bravul lor comandant. Este o onoare pentru fiecare a fi în timpul luptei cât mai aproape de el.

Odată instalaţi pe poziţii, căpitanul trimite în incursiune o grupă sub comanda sergentului Manea, pentru a provoca inamicul să-şi demaşte puterea de foc şi dispozitivul. Cu o îndârjire adevărat românească, sergentul înaintează pe linia ferată spre inamic. Un număr de 11 mitraliere inamice caută să oprească înaintarea sergentului Manea. Nimic, însă, nu-l poate opri pe bravul sergent, nici chiar pierderile grele în oameni ce grupa sa trebui să sufere.

Cu misiunea îndeplinită, sergentul se reintoarce: îi rămăsese neatins un singur soldat. Pentru actul de vitejie şi abnegaţia dovedită i se anină medalia „Virtuţii Militare".

Informaţiile necesare culese, roşiorii se pregătesc de atac. Cu mişcări uşoare ies din amplasamente. Căpitanul Mihălţeanu ordonă desfăşurarea după planul convenit. Locotenentul Căpităneanu porneşte înainte; plotoanele de viteji îl urmează.

Inamicul pare să bănuiască ceea ce roşiorii îi pregătesc. Focuri rare, pe ici, pe colo, străbat spaţiul dintre cele două fronturi. Rachete albe trase la scurte intervale de timp caută să risipească întunericul. Roşiorii continuă să înainteze.

Rafale puternice de mitraliere anunţă sosirea roşiorilor în faţa primei linii ruseşti. Călăreţii ripostează cu o îndoită vigoare. Schimbul de foc este energic şi continuu din ambele părţi. Armele automate se caută; rachetele demască orice încercare de infiltrare. Roşiorii dârzi, păşesc înainte; prin două spărturi trec reţelele inamice. Artileria rusească prinde de veste şi porneşte să bată. Imense guri înroşesc văzduhul şi scutură pământul din temelii ca într'un infernal apocalips.

Bravii roşiori îşi dau, pe altarul victoriei, tributul lor de sânge. Sublocotenentul Andreescu Ion cade lovit de proiectil. Ici, colo, vitejii roşiori îşi pleacă frunţile însângerate în pământul care nu este al lor, dar pentru a cărui desrobire au venit să lupte.

Momentul este deosebit de greu. Locotenentul Căpităneanu orientează, prin ordine scurte, focul automatelor. Ostaşii încearcă să-şi sape în fugă adăposturi. Operaţia este imposibilă. Gropile se umplu imediat cu apă. Roşiorii continuă salturile spre inamic. Au ajuns aproape, foarte aproape.

— „Baionetele la armă"! — sună ultimul ordin

Locotenentul Căpitănescu scoate pistolul de rachete. Trebue să ceară sprijinul artileriei. Pistolul plin de nisip nu mai funcţionează

— „Să vie un agent, — strigă el. Să vie caporalul Dinu Constantin"

Caporalul Dinu este un viteaz. Primeşte misiunea de a se reîntoarce şi a cere sprijinul artileriei. Pentru momentul în care se găseau, întoarcerea este tot atât de grea ca şi înaintarea. Caporalul, însă, nu ştie ce este frica.

Strecurându-se printre proiectile, el aleargă, cade şi se ridică, nu simte rănile, nu se înfricoşează. Misiunea trebue îndeplinită cât mai repede. Comandantul său i-a cerut-o. Fiecare clipă costă vieaţa camarazilor săi

Sângele îi curge şiroi din mână. Cu câteva degete smulse de o schijă de proiectil, cu o rană adâncă în braţ, el continuă să alerge. Trece pe lângă brancardieri, trece pe lângă primul post de ajutor, aleargă înainte, mereu înainte. Transmite ordinul şi slăbit se prăbuşeşte. Sanitarii îl pansează. Colonelul îi strânge camaradereşte mâna. Pe pieptul său străluceşte deasemenea „Virtutea Militară".

El priveşte, însă, departe, zâmbind, cum artileria românească varsă lavă de foc peste liniile inamice. Camarazii săi înaintează din nou, dau peste cap inamicul. Rana sa nu are importanţă, nici pierderea de sânge, nici vieaţa sa. Victoria trebue câştigată

Aceştia sunt roşiorii colonelului Claus.

TEODOR NEDICI

Destăinuire

Plecăm genunchii la altare
Cu gândul tot mai înăsprit,
Că te-au închis din nou în fiare
Ardeal! şi-apoi te-au răstignit!...

Dar stăm aici pioni de veghe
Şi soli trimitem cât mai sus,
Ca dela faşe pân' la zeghe
Să vină toţi înspre apus!!..

Nu mai putem strânge veninul
Atâtora blestemăţii,
Ni-i sufletul cum e pelinul
Şi Doamne cum de îi mai ţii?!

In firea noastră turburarea
Astâmpăr n'are să-şi găsească,
Că fierb Românii ca şi marea
Să-şi spele glia strămoşească...

S'o vom spăla, să ţineţi minte
Voi ce-aţi pândit atâta vreme...
C'avem acolo şi morminte
Şi fraţi şi plug să ne recheme...

Sergent VINTILĂ MARIN

Contribuția marinei noastre

Niciodată, poate, „Ziua Marinei“ n'a avut o mai mare însemnătate ca de această dată, când este sărbătorită în cel de al doilea an de războiu victorios în care marina noastră își are contribuția ei de necontestat.

Dacă până acum „Ziua Marinei“ prilejuia afirmarea acestei arme de elită românești, astăzi „Ziua Marinei“ nu mai este sărbătoarea exclusivă a marinarilor și a celor îndrăgiți de nesfârșitul apelor, ci a întregii nații, care își cunoaște marina și prețuiește pe marinarii ei

„Sfânta Maria“, patroana navigației noastre — întrunește dela un capăt la celalt al țării, un sentiment de mândrie, o încredere, fără margini în bravii colindători pe apă și un gând smerit pentru toți aceea care își dorm în adâncuri somnul de veci.

Iată pentruce, în loc de cronica obișnuitelor serbări ale marinei, care se desfășurau la Constanța cu acel fast tradițional și farmec deosebit, însemnăm aici contribuția Marinei Regale Române și a flotei de comerț românești în actualul războiu al biruinței, în bătălia de zi și noapte începută la 22 Iunie 1941, pentru reîntregirea pământului strămoșesc și dreptatea europeană.

Când se va scrie istoria acestui războiu — și nu va trece timp mult până atunci — contribuțiunea marinei românești la reușita lui va constitui un titlu de glorie pentru fiecare dintre noi. Mai întâi de toate, trebue să arătăm aici, că pe ape marinarii noștri au dus un războiu de legendă. De o parte „Colosul dela Răsărit“ cu o flotă puternică (am putea spune a patra forță maritimă de războiu din Europa), iar de cealaltă parte, marina noastră, cu unitățile pe care le cunoaște toată lumea. Disproporția în raportul de forțe n'a contribuit însă cu nimic la rezultatele ce s'au obținut până în prezent. In timp ce flota sovietică din Marea Neagră a adoptat o tactică defensivă — mai ales după scufundarea distrugătorului „Moscova“ și avarierea gravă a altui distrugător „Harcow“ — marina românească și-a îndeplinit absolut toate misiunile ei și a întreținut agresivitatea în sectorul de luptă al Mării Negre. Astăzi de ziua ei, marina românească se găsește la datorie și înțelege, ca laolaltă cu întreaga suflare a țării să-și petreacă datoria acolo de unde asigură paza litoralului stăpânit de glorioasele armate de uscat românogermane, sau să înfrunte vitejește pe inamicul mult superior pe mare

Din prima zi a războiului, Marina Regală Română s'a găsit în luptă neîntreruptă cu inamicul și în sarcina ei a fost — întotdeauna — unul dintre rolurile cele mai covârșitoare, prin importanța lor, în ducerea luptei de distrugere a dușmanului pustiitor al civilizației europene. Primele ei misiuni au fost acelea de a asigura integritatea coastelor Mării Negre și apelor românești din Deltă și Dunăre.

Intotdeauna marinarii noștri și-au îndeplinit aceste misiuni cu un adevărat exces de bravură.

Prima victorie răsunătoare, Marina Regală Română a obținut-o în zorii celei de a cincea zi de războiu.

In dimineața zilei de 26 Iunie 1942, în regiunea Capului Tuzla (unde, ceva mai târziu și-a început somnul de veci — pe fundul Mării — un submarin sovietic) s'a desfășurat, începând dela orele 3,55, o scurtă, dar grea luptă navală. Două unități de războiu sovietice, distrugătoarele „Moscova și „Charcow“, răușiseră să pătrundă prin centura de mine și să se apropie de coasta românească asupra căreia au încercat un bombardament de artilerie. Lupta a fost scurtă, fiindcă intervenția grabnică a distrugătoarelor noastre „Regina Maria“ și „Mărășești“ a făcut ca într'un timp record, „Moscova“ să fie scufundată, iar celălalt distrugător sovietic să sufere grave avarii și să scape abia sub protecția unei perdele groase de fum.

Cu această victorie de necontestat, Marina Regală Română și-a inaugurat șirul biruințelor ce au urmat.

Dar importantele acțiuni ale flotei noastre de războiu au fost acelea care au contribuit la cucerirea a două dintre cele mai puternice fortărețe: Odesa și Sevastopol.

Pentru cucerirea Odesei, unitățile marinei noastre, cu un curaj pe care ne este greu să-l descriem aci, au tăiat retragerea pe mare a sovietelor.

La Sevastopol, acum în urmă, tot flota noastră a fost aceea, care a pregătit — pe mare — căderea inexpugnabilei fortărețe. Acolo sub ochii inamicului îngrozit de atâta curaj, marinarii noștri au minat toate apele importantului port militar sovietic, tăind astfel posibilitatea aducerii de ajutoare pe calea apei, pentru ca scurt timp după aceea, Sevastopolul să cadă în mâinile germano-române.

Dacă dela scufundarea distrugătorului „Moscova“ și avarierea gravă a lui „Harcow“, flota rusească din Marea Neagră a ocolit întotdeauna unitățile marinei noastre, în schimb acestea din urmă au avut de lucru cu submarinele sovietice, cărora însă nu le-a reușit nicio acțiune împotriva lor. Marina noastră a fost aceea, care a redus în mod simțitor parcul submarinelor sovietice din Marea Neagră, dacă ținem seamă că multe din ele și-au găsit sfârșitul în barajele românești de mine.

Marea contribuție însă a marinei românești a fost organizarea acelor transporturi de mărfuri și materiale de războiu, care au succedat întotdeauna ofensivele începute în sectorul de Sud al frontului din Răsărit. Aci este locul să subliniem meritele marinei comerciale românești, care a înfruntat numeroase pericole pentru a duce la destinație materialul de care aveau nevoie armatele frontului.

Pentru a se ști care a fost contribuția marinei de comerț ale cărei unități au fost escortate de navele Marinei Regale Române, este suficient să arătăm că numai într'o lună, cargoboturile românești au descărcat într'un port sovietic 64.000 tone materiale de războiu.

Rolul marinei românești nu s'a limitat numai la acțiuni propriu zise de luptă și asigurarea transporturilor pe mare. Cu unități speciale, Marina Regală Română și-a deschis toate drumurile cărăușiei maritime din Marea Neagră, curățindu-le de minele inamicului.

Toate aceste drumuri sunt stăpânite astăzi, datorită unei munci fără preget și a unor sacrificii pe cât de neînsemnate, ca număr, pe atât de scumpe față de toți aceea, care deschizând drumul pe mare al Odesei, au căzut alături de căpitanul Filip Nicolae și aspirantul Apostolescu Paul, primii eroi ai marinei noastre în actualul războiu.

La capitolul realizărilor Marinei Regale Române, dela 22 Iunie 1941 până în prezent, mai trebue să adăugăm și acțiunile încununate de succes ale submarinului „Delfinul“, care numai în fața portului Yalta, pe vremea când acesta era stăpânit de bolșevici, a scufundat un vapor de transport de 12.000 tone, încărcat cu trupe și munițiuni.

Contribuția marinei românești este prețuită așa cum se cuvine de către un aliat local. In afară de citarea faptelor Marinei Regale Române prin comunicatele Inaltului Comandament al forțelor armatei germane, decorarea a numeroși ofițeri cu distincțiuni de războiu germane, se observă o strânsă camaraderie de arme între marinarii noștri și cei germani.

Ziua lor, marinarii români o petrec acolo unde-i cere datoria. Intre cer și apă — în răgazul câtorva clipe pe care-l oferă un războiu în plină desfășurare, se vor împleti gânduri pentru toți acei care și-au dat vieața pentru apărarea patriei, apelor românești și afirmarea prestigiului național.

Suntem în sufletul marinarilor noștri, pe care îi cunoaștem atât de bine, și de aci ne asociem năzuințelor lor, care sunt ale noastre, ale tuturor românilor.

ION LUMEZIANU

Liniștea și buna dispoziție sunt însușirile soldatului german

Omenia în războiu a Vânătorilor de Munte

Spre deosebire de bolșevicii conduși de jidani, care comit tot soiul de atrocități, vânătorii noștri de munte se luptă în cadrul omeniei tradiționale, chiar în cazul celei mai îndârjite rezistențe a inamicului.

Aflați în drum spre linia de foc, am trecut pe lângă un spital de campanie. Domnește aici un du-te vino neîncetat. Medicii sunt extrem de ocupați. Cei răniți ușor stau la odihnă în umbra rară a arborilor desfrunziți de bombardament, iar cei grav răniți sunt așezați în brancarde. Jertfele războiului se pot vedea mai bine cu acest prilej, unde strădania medicilor hotărăște adeseori de vieața sau moartea ostașilor. Este de nedescris ceea ce pot realiza în timp de războiu medicii și personalul sanitar al unui post de prim ajutor.

Am fost surprinși de un fapt. Se aduceau mereu bolșevici mai ușor sau mai grav răniți. Sunt tratați cu omenie, ceea ce oarecum n'ar merita, fiindcă toată lumea cunoaște din o mie de documente cum sunt tratați camarazii noștri care au norocul să cadă răniți în mâinile bolșevicilor. Faptele dela Feodosia și alte mârșăvii sunt încă proaspete în amintirea noastră. Privim pe răniții bolșevici cu ochii lor holbați îndreptați spre medici, de teamă că îi vor căsăpi, așa cum le-au spus comisarii politici. In aceste creaturi umane degradate până la bestialitate, se petrece o schimbare radicală sufletească, în posturile noastre sanitare de prim ajutor. Aici trăiesc interior, ceea ce n'au trăit niciodată: omenia. Dacă pricep așa cum trebue această omenie, rămâne de văzut. Vânătorii de munte români cred și practică această omenie. Câte un ostaș întinde unui bolșevic rănit ultima sa picătură de apă, ca un lucru dela sine înțeles. Pe cât de înverșunat este în luptă contra vrăjmașului, pe atât de uman este față de cel învins. Mulți dintre cei aflați în spatele frontului, nu pricep prea bine acest lucru, dar aici, pe câmpul de onoare și moarte se oțelesc și se înobilează caracterele. Vânătorii de munte români, privesc zilnic și ceas de ceas moartea care amenință din toate părțile și din această cauză criteriile lor morale sunt dintre cele mai pure și mai nobile

R. F.

Plugul

Din vremuri depărtate și-atât de furtunoase,
Noi înfrățiți cu brazda am fost pe-acest pământ,
In zilele senine și'n zile viforoase,
Ne-am apărat moșia și graiul nostru sfânt.

Când brazdele 'ngrășate cu sânge și cu oase
Creșteau holde de aur și pâine din belșug,
Și când veneau în roiuri barbarii cei prădalnici,
O mân'aveam pe paloș și-o mân'aveam pe plug.

Acum văd înainte un plug frumos, regesc,
Adus aici să are ogorul românesc,
Tovarăș scump de muncă, bine-ai venit la noi,
Vom fi de-aici 'nainte ca buni frați amândoi.

Lt. rez. **MAXIM ALEXANDRU** [1]

[1] Mort ca un erou în luptele din Basarabia.

Camaraderia româno-germană

Luptele de stradă, la Sevastopol

In fundul zării, pe înălţimile cenuşii, au stat românii toată noaptea, încrestaţi între crucile Cimitirului englezesc dela Balaklava. Cerul înroşit de explozii s'a luminat foarte devreme, clătind într'o lumină turbure câmpul de bătaie pământul ros de explozii, dealurile de cretă mâncate de vărsatul negru al bombelor uriaşe de Stuka. Proptiţi pe crestele prăbuşite ale masivului Inkermann, ultima poziţie, cheie a Sevastopolului, am urmărit toată noaptea lupta dârză a Vânătorilor de Munte. In faţa lor s'a prăbuşit ultimul atac al bolşevicilor, iureş disperat de fiară încolţită, căutând zadarnic o ieşire. Ultima rezervă a forţelor roşii, cei mai fanatici dintre comunişti, — marinarii flotei dela Sevastopol, au fost asvârliţi în luptă. Atacul lor a fost o svâcnire uriaşe, o năvală oarbă înainte, cu preţul miilor de cadavre. Infierbântaţi de discursul pe care Stalin îl ţinuse în noaptea aceea de pomină, pregătindu-i pentru supremul efort, bolşevicii, strânşi în chinga masivul atac concentric, goniţi dinspre Nord de Germani, apăruţi pe neaşteptate cu bărcile lor de cauciuc peste apele pline de păcură ale golfului Severnaia, ameninţaţi de blindatele ce dominau oraşul pe marea şosea din Est, au căutat o ieşire spre Sud, în sectorul trupelor Române.

Bătuţi de artilerie, improşcaţi cu mii de Brandturi, seceraţi de avioane ce sburau la mică înălţime, vânătorii noştrii de munte nu au cedat poziţia niciun pas. Proptiţi între crucile cimitirului englez, au respins atac peste atac. In noapte, pe zarea sfâşiată de neîncetate explozii, din timp în timp înfloresc trandafirii roşii ai rachetelor, anunţând mereu aceeaşi veste, aceeaşi nestrămutată voinţă: suntem aici, nu ne-au putut scoate din poziţii!

..Şi iarăşi rachete galbene, alt atac prăvălit peste ei, din nou cerul fulgeră neîntrerupt până în stelele palide, apoi racheta roşie se înalţă şi mai sus, desfăşurată ca un steag de biruinţă: tot aici suntem!

Târziu, totul s'a liniştit; doar departe, pe aerodrom, se mai aude svon de tun. In liniştea nefirească, plină de spaime, neaşteptată şi temută, după neîntreruptul uruit al bătăliei, vânătorii de munte trec la contra-atac şi ajung pe neaşteptate în oraşul distrus, haotic, împroşcat de cratere, spuzit de explozii.

Cetatea moartă îi întâmpină tăcută. Soldaţii mărunţi, pământii, negri de fum, plini de moloz, pătrund încet, unul câte unul, se uită în jurul lor cu mare atenţie. O mitralieră nevăzută începe să toace în neştire, apoi alta, sgomotul începe uriaş, mărit de pocniturile seci ale grenadelor de mână. Vânătorii de munte fac minuni. Armele duşmane sunt repetate, servanţii lor seceraţi de iureşul românesc. Din nivniţi, din hrube, de sub zidurile prăbuşite, de sub canal, dusmanul începe să apară. Mii de soldaţi sdrenţuiţi, cu obrazul cenuşiu de frică, întind mâinile, se milogesc, caută iertare. Unii se închină ca să arăte că sunt şi ei creştini, alţii strigă în neştire: Stalin.... Stalin... Şi apoi scuipă, şi iar îl strigă pe călăul roşu şi iar scuipă mai cu năduf. Nimeni nu are timp să se ocupe de prizonieri. Li se spune să plece în urmă, dar ei cer dovadă că s'au predat, că au depus armele, că nu mai au nicio legătură cu armata roşie. Din cearceafurile rupte li se leagă câte o brasardă, dar îşi rup cămăşile şi se încing peste piept, peste capele, să se vadă că ei s'au predat, că nu mai sunt ostaşi. Râd vânătorii noştri, râde şi generalul lor, un munte de om care a pătruns în fruntea soldaţilor lui, mânuind un pistol automat.

Strecuraţi pe lângă zidurile arse, protejaţi de fum, românii trec mai departe, cuceresc casă cu casă. Steagul lor unduește încet deasupra porţii de intrare a clubului armatei roşii. Un ofiţer german de legătură apare pe neaşteptate şi comunică un ordin. Vânătorii au trecut într'o zonă asupra căreia există informaţii că ar fi minată. Trebue să se retragă până la venirea trupelor speciale. Românii nu ştiu ce să facă. Steagul lor e acolo, fâlfâie uşor, mângâind cerul ars de fum. Odată pus, numai poate fi luat, dar ordinul e ordin, ei trebue să plece; totuşi steagul nu-l pot lăsa singur. Şi iată că toţi vor să rămână voluntari, să păzească steagul. Se reped să explice ofiţerului german situaţia. Acesta nu ştie ce să facă, înţelege, desigur, admite totul, mai ales că profitând de ocazie, doi sergenţi din Romanaţi, au mai înfipt un steag pe cupola sfâşiată a Casei Tineretului Comunist. Pericolul trece însă, printr'o adevărată minune, şi drumul e deschis. Un pionier german, rătăcit cu o motocicletă, a descoperit un fir suspect şi l-a tăiat. Minele apar la capătul lui, îngropate în mijlocul străzii, două mine marine, mari ca nişte butoaie de peşte.

Lupta porneşte mai departe. Sgomotul ei se prelungeşte pe străzi. Acum e ziuă deabinelea şi soarele luminează viu dezastrul armatelor bolşevice dela Sevastopol. Românii se întâlnesc cu germanii în centrul oraşului, tocmai bine să-şi dea o mână de ajutor la dărâmarea statuiei lui Lenin. Tribunalul roşu, legat cobză de nişte cabluri groase, e tras la vale de două tancuri grele. Maşinile se opintesc şi Lenin nimereşte în mijlocul străzii.

Doi soldaţi din Oltenia se uită miraţi la chipul mongolic, prăvălit în ţărână.

— „Cine ştie ce naţie de om o fi şi ăsta, că urîtă mamă a mai avut".

Deasupra, avionul de comandament al Mareşalului von Manstein arcueşte graţios şi îşi leagănă aripile victoriei

Sevastopolul arde!

S.

Un „sac" roşu este golit...

Din acţiunea românilor în faţa Sevastopolului

Sub bubuitul canonadelor dela Sevastopol, o tăbliţă indicatoare de drumuri, cu trei litere, ne îndreaptă spre o idilică şi paşnică vale în munţi. In faţa unei colibe de pământ o masă cioplită din topor, pe care se află o hartă cu scara 1: 25000, ţinută cu pietre să n'o ia vântul. Aici comandantul postului german de legătură cu Corpul Vânătorilor de Munte români, ne expune situaţia: ţărmul de miazănoapte al golfului Sevastopol, cu cartierul Severnaia şi fortul din faţă este luat de trupele germane. A doua fază a luptei are loc în munţii dela Nord-estul fortăreţei. Aceste înălţimi împădurite şi cu coame de gresie sunt bastioane naturale, prevăzute de roşii cu tot felul de piedici şi capcane. Poziţiile noastre înconjură acest dispozitiv de luptă sovietic, începând dela capătul golfului şi desfăşurându-se într'un arc larg până la defileul Inkerman. Misiunea Corpului de Vânători de Munte român şi a unei divizii române de infanterie care luptă în cadrul lui, este să strângă tot mai mult gura acestui sac şi să-l sdrobească.

Postul de comandă de pe înălţimile ocupate de români. Obuzele şueră pe deasupra noastră într'un arc înalt sburând către poziţia roşilor, care se întinde dela poalele din dreapta ale colinei noastre în linie oblică spre stânga către punctul Şuli. Colo departe, în faţa avionului doborât care, ars, stă cu o pată neagră pe păşunea verde prăfuită, vin Vânătorii de Munte români, către roşii care stau într'un lan de cereale. Pe întreagă cealaltă linie atacul e în toiu. Câmpuri de mine întinse împiedecă accesul în acest ţinut, în spatele căruia defileul Inkermann se deschide ca o poartă între pereţii de gresie galbeni-cenuşii. Sacul roşu are aci o gaură. Aici încearcă inamicul să străbată Incepe o mişcare. Sirenele de Stuka urlă. Prima maşină năvăleşte aproape vertical, şi în ultima clipă redresează pe orizontală. Un punct negru se pierde în văzduh. Este bomba. In faţa porţii defileului se iscă deodată un ghemotoc mare de vată, un nor alb, începe să se înalţe şi să crească în cerul albastru Sirenele urlă fără încetare. Două, patru, şase Stuka năvălesc ca nişte vulturi şi aruncă moarte şi prăpăd asupra inamicului.

Patru ore mai târziu pe podişul înalt dela Mekensia. In faţa noastră o pădure fantomatică cu trunchiuri de copaci cioplită de schije şi crăci cojite îndreptându-se către cer ca într'o rugă. Aici, în colţul Nord-Estic al sacului, poziţia roşilor a fost luată ieri de români. Tancuri sfărîmate, armament împrăştiat, leşuri de ruşi şi mine desgropate, împânzesc drumul. Răniţi uşor vin spre noi, clătinându-se şi sprijinindu-se pe câte un băţ. Alţii, răniţi grav, sunt duşi de carete sanitare cu câte două brancarde. Atenţie! De aici drumul este în vederea inamicului. In valea împădurită din faţa noastră, care pe hartă este înfăţişată în forma unui ac de păr, pârâie focul concentric al puştilor şi mitralierelor. La poalele văiei stau soldaţii unui regiment de infanterie ardelean. In faţa lor, pe înălţimile păduroase, stau în tranşee roşii. Totuşi regimentul va porni la atac abia mâine în zori. Ne pregătim de plecare. In momentul când ne ridicăm din adăpost, sbârnâie pe deasupra capului aşchiile dintr'o piatră lovită: un bun trăgător de-al roşilor, de pe cealaltă parte a colinei, ne-a descoperit. Ne înapoiem furiş.

Două zile mai târziu pe drumul către înălţimile împădurite din partea nordică a satului, întâlnim o ceată de vreo 30 prizonieri roşii. Ii mână din urmă un singur vânător de munte român, cu baioneta la puşcă, gata de împuns. Vrem să ştim cum merg lucrurile în poziţiile înaintate. „Bine, bine ...! Gut, gut ...!" sună răspunsul vesel al ostaşului. Pe înălţimile bogate în păduri domneşte o activitate plină de suflul biruinţei. Câteva arme grele de infanterie sunt aduse pe poziţie şi aşezate pe platoul din faţa duşmanului. Oamenii unei secţiuni de aruncătoare de granate bagă fără încetare proiectilele galbene vărgate în ţevi, din care sboară apoi către cealaltă parte a pădurii. Trage şi un tun de infanterie în timp ce puşcaşii cu mitralierele lor grele stau la pândă să împiedece roşilor calea de scăpare din poziţie. „Dort ruşi...!", arată un caporal spre un punct al colinei dincolo de un dâmb de unde la fiecare tragere cu aruncătorul de granate ţâşneşte din lemnele uscate o flacără „Dort cazemata!", ne atrage el atenţia, arătând spre dreapta unde vedem o grămadă de moloz. Numai aceste două cuiburi mici de rezistenţă au mai rămas bolşevicilor. Un căpitan care vorbeşte germana ne spune că în lipsa unui megafon ruşii au fost somaţi să se predea printr'un burlan de sobă. Dar numai un bolşevic a îndrăsnit să facă saltul salvator din poziţia roşilor. După cum ne-a povestit, ceilalţi se temeau de comisari, care îi ţineau în şah cu pistoalele lor automate. Aşa că vor fi nimiciţi împreună cu călăii lor. De pe o ieşitură stâncoasă vedem jos spre Sud-Vest marea albă a caselor din Sevastopol, şi mai în fund apa cenuşiu-albăstruie a Mării Negre, lucind în soare. In momentul acesta cineva ne aduce vestea că şi bastionul II, ultima fortificaţie puternică din sacul roşu, a căzut. Fortăreaţă roşie a Mării Negre, curând, curând ai să ne cazi întreagă în mâini!

E.S.S.)

Jeluire către Roib

Roibule, cal năzdrăvan,
Unde-ai dus pe Maghiran,
Soţul meu, stăpânul tău,
Şi al Ţării drag flăcău!...

Par'că văd cum tot săltai
Şi zburdalnic, nechezai,
De abia te-a dus în frâu,
Să te-adape la pârâu...

Dar oprit acolo'n loc,
L'ai privit cu ochi de foc,
Şi nici apă n'ai băut,
Când copitele-ai bătut...

Ce trist, coama-ţi scuturai,
Când stăpânu-ţi legănai,
Că strunindu-te din şea,
Greu, astâmpăru-ţi prindea!...

Zile'ntregi şi nopţi şi zori,
Cu atâţi voinici feciori,
Şi cu-atâţi cai năzdrăvani,
Dat-aţi iama prin duşmani...

Şi-aţi pornit spre munţii suri,
Prin desişuri de păduri,
Că mergând, hăt, pân'la Prut,
Voiniceşte l'aţi trecut!...

Şi-aţi luptat aşa de bravi,
Pentru fraţii basarabi,
Tu, zburând cu Maghiran,
El cu moartea spre tiran!...

Roibule, plecat pribeag,
Mi-ai pierdut ce-aveam mai drag,
Şi mă faci de-acum să plâng,
Şir de lacrimi să tot strâng!...

Iar când baţi copita rar,
Te'nţeleg cu gând amar,
Că stăpânului, mormânt,
I-ai săpat în scump pământ!...

Lasă-mă să plâng şi-acum,
C'atunci când ţi-ai luat drum,
Spre necaz de răsărit
Cu stăpân şi soţ iubit...

PAGINA veselă

Comunicat la radio Moscova

Armata se retrage'n goana mare,
Spre răsărit de Don şi mai departe,
Fugim cu toţii'n disperare
Din calea fierului dătător de moarte.

Azi frontul lor victorios se'ntinde,
Trecând chiar peste fluviul Kuban,
Şi orice regiune ne-o cuprinde,
Că'n faţa lor nu facem niciun ban.

Vânjoşi, ne-au decimat biata oştire,
La Don, la Rostov şi la Krasnodar,
Iar noi ne zbatem rău în zvârcolire
Să ţinem piept, dar totul e'n zadar.

Românii au trecut şi fluviul Yarga,
Ş'atâta groază'n sânge ne-au băgat,
Că'nspăimântaţi, toţi tremurăm
ca varga,
Dela Stalin, la ultimul soldat.

Plut adm. TH. D. CARAMAN

Ţiganul şi Turcul

Cum se duce omul cu ţiganul în care strică harabaua, coborînd la vale.

— Măi ţigane, zice el, tu cu altă lege mai de grabă te poţi înţelege. Mergi la turcu ăsta, cearcă, n'ai putea, nişcai unelte de cioplit să-ţi dea, sfredele, cuţitoae de lemn, vreun butuc.

— Ba mă duc bădică, iute chiar mă duc. Zise ţiganul şi la turc porneşte şi astfel vorbeşte:

— Harabaua harabatura, durmareaua încurcatură, haraba pe vale rea, harabaua verbaraua, ba mai câr, ba mai mâr haferim hatâr. Când nici gând de trenchi, tiriri, flenchi.

— Cum bre? Zice turcul întrebând turceşte.

Iar ţiganul atunci iar porneşte.

— Triabaraua beleaua, lemnarâm ciopleaua, hopa hopatura de nu-i cioplitura nu-i de umblătura.

— Cum? Zice turcul din nou întrebând.

Iar ţiganul începe din mâini arătând.

— Asain Sali, trebarâm cuţiteli, sfredeli ori burgheli, mă bată Sf. Ilie, facicheteli găuri chili.

Turcu aci mirat zice supărat:

— Avradimi sietimi.

Iar ţiganul către om:

— Hai cumetre să fugim, că ăsta nu ştie ce vorbeşte, nu pricepe româneşte.

Epistoliile fruntaşului Neaţă

Dă undeva dăla Marea dă Azov ([redacted] Ghici dă unde?)

Mariţica Neichii Dragă

Află dăspre rătoiu Matale dă Mare că e f.f.f. bine şi f.f.f. să[redacted]natos şi ce-i duce aici [redacted] la Marină ca la Nuntă dă dimineaţă până seara. Mai întâi să-ţi lămuresc şi Matale cum e Marea ca să pricepi [redacted] mai bine că Matale no văzuşi. Marea nene e Mare mai întâi dă nu vezi cu ochii ori cât te-ai sforţa malurile nu e mititică aşa cum ar fi Călmăţuica sau gârla dăla Cazlomani. Să vede treaba că dacă te zice şi Mare. Forma la culoare e verde sau albastră şi numa noaptea e neagră. Şi valurile Mariţico neică e albe ca smântâna şi când te [redacted] lovesc în ceafă te dau peste cap şi te sboară dă parcă iex dăn tun. Dă băut nu poţi să bei apă dăsta că-ţi pentoarce maţele pă dos aşa că dă câte ori plec cu barca îmi iau şi o sticlă cu apă dăilaltă dă pescat să nu mi să usuce gâtu dă sete. Şi e rea marea Mariţico mai rău decât o soacră când e-n furie mugeşte ca taurii şi să sburleşte la tine dă-ţi cade inima în nădragi. Acu în Marea asta dă Azov numai e suflare de ciolovec că pă toţi i-am stârpit şi nici ţen parahodu rusesc aşa că mă plimb cu barca pă ea ca la mine acasă în elesteu şi m-am pârlit la faţă dă parcă-s ţigan şi toată ziulica mă-ndop cu baboi dăi cât casa dă le zice Moruni şi Nisetri şi cu Icre dăle lor dă zice că-s negre sunt mure aşa sunt să negre şi Mari şi dă care când oi veni în concediu o să-ţi aduc şi matale o căldare.

Al matale rătoi

Neaţă

Intre cinstiţi

— Ce diferenţă este intre greşală şi prostie?

— O să-ţi explic cu un exemplu. Dacă ieşind dintr'un restaurant, iei o pălărie nouă în locul celei vechi a tale, faci o greşală. Dacă însă iei o pălărie veche în locul pălăriei tale nouă, atunci comiţi o prostie.

In tren

— Mamă, cum se numeşte staţia prin care am trecut?, întreabă Gică, care sta la fereastra deschisă a compartimentului.

— Uf! ce plicticos eşti! De unde vrei să ştiu?

— Ştii de ce? Pentrucă am scăpat geanta ta pe fereastră!

Glume

Meseria lui

Un motociclist se împotmoleşte într'o groapă cu noroi, pe un drum puţin umblat, de ţară. Fu scos de acolo de un ţăran cu calul său. Îi dădu un bacşiş bun şi-l întrebă:

— Se întâmplă des asemenea accidente aici?

— Boerule, dumneata eşti al cincilea pe ziua de astăzi, răspunse ţăranul.

— Al cincilea? Şi pe toţi i-ai ajutat?

— Da!

— Păi treaba dumitale când ţi-o faci? Noaptea?

— Da.

— Şi care-i treaba dumitale?

— Umplu cu apă groapa, să nu se usuce noroiul, răspunse ţăranul.

Ciupercile

— Faine ciuperci mi-ai dat.

— Grozave! Totuşi ar fi trebuit să le încerci!

— Le-am încercat azi de dimineaţă.

— Cum?

— I-am dat pisicii să mănânce o porţie.

— Ei şi?

— Nimic monşer. A murit fără să ne spună cum sunt.

Copiii

— Câţi ani are mata ta?

— Nu mai ştiu. In fiecare an mama întinereşte cu un an. In curând voiu fi mai mare decât ea!

Neaţă camuflat

— Iarăşi l-am pierdut!
Unde o fi camarade Neaţă?

Păţaniile fruntaşului Neaţă

de Neagu Rădulescu

— Acum că în toată Marea de Azov nu mai e niciun „parahodu" rusesc, pot să mă plimb ca la mine în heleşteu....

— Da mi se făcu foame de atâta lâncezeală, că eu nu sunt obişnuit să stau, ci să alerg după ciolovecі. Să-mi trag barca la mal şi să-mi potolesc lupii din burtă.

— Nu mă întrebaţi ce e în căldare că o să vi se facă poftă şi vouă: icre negre. Să le înfulec cu lingura dela cazan. Numai de nu mi s'ar apleca.....

— Am o poftă de mâncare că l-aşi mânca şi pă Stalin la proţap. Mariţico, Mariţico, unde eşti să mă vezi?

Faptele săptămânii

Generalul Avramescu

In imediata apropiere a liniei de foc se află Comandamentul Corpului de Armată al Vânătorilor de Munte. Am cunoscut chiar din prima seară pe generalul nostru, cu prilejul unei cine pe care am luat-o într'un bârlog decretat pro cauza cazinou ofiţeresc. A răsărit pe neaşteptate în cercul nostru şi a luat loc cu multă amabilitate între noi, fără alte formalităţi, aşezându-se la masa noastră sumară. L'am privit cu atenţie şi curiozitate pe omul asupra căruia apăsa cea mai mare răspundere în sectorul cel mai important din lupta dusă pentru cucerirea Sevastopolului.

Din fizionomia şi gesturile sale bărbăteşti şi precise, emanează un echilibru sufletesc binefăcător. Nici nu se observă vreo urmă de oboseală la omul care conduce bătălia neîntrerupt, zi şi noapte. Şi-acum, abia începuse să mănânce, când aghiotantul său, un tânăr căpitan i-a întrerupt cina, dându-i să citească un raport important. Lumina era slabă, şi aghiotantul a vrut, cu mişcări nervoase să-şi aprindă lampa de buzunar electrică. Dar nu reuşea. I-a luat-o atuncia din mână generalul, care cu gesturi calme a aprins-o şi i-a dat-o în mână s'o ţină pentru a citi raportul. Toată lumea a râs amical.

Acest detaliu este insignifiant, dar în momentul marilor lupte hotărîtoare, tocmai acest detaliu luminează personalităţile conducătoare.

RUDOLF FERCH

DIN ŢARA

ÎN TRECERE prin Bucureşti, d-l general de corp de armată Loehr s'a oprit în ţara noastră două zile, în care timp a fost primit de d-l Mareşal Antonescu, Conducătorul Statului, care i-a înmânat decoraţia „Mihai Viteazul" clasa II, acordată de Majestatea Sa Regele Mihai I.

D-l general Loehr a mulţumit, în limba română, pentru distincţia primită.

D-L MAREŞAL Ion Antonescu, Conducătorul Statului, a invitat din partea armatei române, o delegaţie germană şi una italiană de ofiţeri răniţi şi invalizi din acest războiu, pentru a petrece un concediu de odihnă în munţii noştri.

Răspunzând acestei chemări, acum câteva zile au sosit la Sinaia 10 generali germani şi un grup de ofiţeri italieni, fiind primiţi în gară de d-l general Vasile Creţoiu, invalid din luptele dela Odesa, un grup de ofiţeri români invalizi, o companie de onoare cu muzică şi drapel din Batalionul 1 Vânători de Munte.

INDUSTRIAŞUL Nelu Mihăilescu din Capitală a trimis o scrisoare conducătorului spitalului Z. I. Nr. 352, prin care arată că îşi ia angajamentul să dea lunar, până la sfârşitul războiului, câte 10.000 lei, pentru întreţinerea soldaţilor răniţi.

Fapta atât de frumoasă a acestui bun român merită să fie cunoscută de toţi.

DIVIZIA I DE GARDĂ a ţinut să-şi cinstească eroii aşa cum se cuvine. In acest scop, la 20 August, s'a sfinţit pe locul marilor bătălii din Transnistria, la Mannheim şi Kagarlik, două troiţe în amintirea celor căzuţi pe aceste câmpuri de luptă. La solemnitate au luat parte, pe lângă reprezentanţii Diviziei de gardă şi a regimentelor din această divizie, şi locuitorii din satele învecinate.

Ascultaţi la radio între orele 12,50—13,50 „Ora ostaşului" (Lunea, Miercurea şi Sâmbăta) şi „Ora ostăşească româno-germană" (Vinerea).

DE PESTE HOTARE

FIUL LUI GANDHI a fost arestat de autorităţile engleze din India.

DUCELE DE KENT, fratele Regelui Angliei, a murit într'un accident de avion. El se urcase pe un avion pentru a se duce, în serviciu comandat, în Islanda.

Avionul s'a prăbuşit la pământ în Scoţia de Nord.

Ducele şi toţi membrii echipajului au fost ucişi.

PRIMUL MINISTRU ENGLEZ — Churchill — întorcându-se dela Moscova la Londra, s'a oprit din drum în Irak, Iran şi Egipt, unde a stat de vorbă cu conducătorii armatelor engleze.

SĂPTĂMÂNA TRECUTĂ, când englezii au încercat să debarce în Europa şi să ocupe oraşul şi portul Dieppe din Franţa, populaţia franceză din acest oraş şi din alte cinci localităţi din împrejurimi, a arătat prin fapte că sunt alături de ostaşii germani care îi apărau de invazia engleză.

Drept recunoştinţă pentru frumoasa lor purtare, Führerul a ordonat să fie eliberaţi din lagăr şi trimişi acasă, toţi prizonierii francezi care în mod obişnuit locuiau în localităţile de mai sus.

ÎN URMA declaraţiei de războiu făcută de Statul Brazilia, din America de Sud, puterilor Axei, toţi locuitorii din Brazilia de origine germană, italiană şi japoneză au fost arestaţi şi internaţi în închisori.

LORDUL MOUNTBATTEN a făcut primului-ministru englez, Churchill, un raport asupra încercării trupelor engleze de a debarca în Franţa la Dieppe.

In acest raport el arată că orice nouă debarcare se va izbi de apărarea de coastă germană care este formidabilă.

GENERALUL GERMAN Baron von Goblenz, din Ministerul Aerului, a murit într'un accident de avion. Defunctul era unul din cei mai curagioşi aviatori.

N INDIA continuă ciocnirile dintre populaţia indiană şi autorităţile engleze. In diferite oraşe manifestanţii au devastat localurile unde stau englezii şi le-au dat foc.

Din cauză că lucrătorii dela căile ferate nu vor să mai muncească, circulaţia cu trenul întâmpină greutăţi mari.

DE WENDEL WILLKIE, vicepreşedintele Statelor Unite, a declarat într'o cuvântare la radio adresată americanilor următoarele:

„America se află într'un mare pericol de a pierde războiul, însă cea mai mare parte a cetăţenilor nord-americani nu cred totuşi în acest pericol".

D-l Willkie a adăugat apoi că americanii nu sunt gata ca popoarele axei să-şi sacrifice avantajele lor personale pentru salvarea naţiunii. Prea mulţi cred că acest războiu este numai războiul tunurilor, avioanelor şi producţiunii şi că Statele-Unite poate să-l câştige numai producând armament. „Nu vom putea câştiga războiul, a adăugat d-sa, dacă producţia de tunuri, avioane şi care blindate nu va fi însoţită de adâncul şi neţărmuritul nostru devotament pentru cauza naţională".

MAREŞALUL PETAIN — şeful Statului francez — şi d-l Laval, preşedintele de consiliu al guvernului francez, au trimis o telegramă de felicitare comandantului forţelor germane din Franţa, pentru victoria dela Dieppe, unde armatele germane au alungat pe cotropitorii englezi care încercase să debarce în Franţa

D-L QUISSLING, preşedintele consiliului din Norvegia, a ţinut o cuvântare spunând printre altele, că o victorie a Angliei înseamnă bolşevizarea Europei, şi natural şi a Norvegiei. Exemplul cel mai bun este bolşevizarea Statelor Baltice.

OCUPÂNDU-SE de România, revista italiană „Europa Sud-Orientale" din Milano, scrie pagini întregi despre ţara şi Mareşalul nostru.

Printre altele iată ce spune:

„Mareşalul a înfruntat Rusia Sovietică, având hotărîrea fermă de a răscumpăra pământurile pierdute, cu preţul oricărui sacrificiu de sânge. Sângele vărsat de români în crâncenele lupte din răsărit, unde rezistenţa sovietică era rezistenţa disperării, este îmbelşugat. Şi cei căzuţi mai ales tineri, care au intrat în luptă cu entuziasmul celei mai mari iubiri de ţară şi cu conştiinţa clară a marei misiuni pe care şi-o însuşea Conducătorul lor.

Iată ce datorează România actuală Mareşalului Antonescu: recunoştinţă pentrucă a redat tuturor românilor o conştiinţă unică şi pentrucă a ştiut să solidarizeze pe toţi fiii ţării în jurul unui singur guvern, eliberat de orice legătură masonică şi compus din adevăraţi români.

Dar meritul cel mai mare al Conducătorului rămâne acela de a fi redat naţiunii sale onoarea şi demnitatea cuvenită unui popor latin".

ZIARUL german „Voelkischer Beobachter" află că în cursul luptelor dela Dieppe, sublocotenentul Koehler, a săvârşit împreună cu 6 oameni, o strălucită faptă de arme, capturând un număr de 225 canadieni care debarcaseră în regiunea de Vest a oraşului.

Evenimente din războiu

Frontul antibolşevic din Răsărit

Bătălia pentru cucerirea oraşului Stalingrad este în plină desfăşurare.

Evenimentul cel mai important al bătăliei este trecerea în masă a Donului realizată la Sud de Kletskaia de către unităţi blindate germane care au şi început să exploateze numai decât acest succes străpungând fortificaţiile de apărare sovietice din faţa Stalingradului.

Lupte sângeroase continuă zi şi noapte. Bătălia se desfăşoară sub o căldură mare.

Participarea trupelor româneşti *la atacul năsprasnic, deslănţuit pentru cucerirea celui mai important pilon strategic al frontului sovietic, este subliniată de cercurile militare germane şi aportul pe care-l aduc Românii în această bătălie este apreciat la justa lui valoare.*

De asemeni, aprecieri elogioase s'au făcut asupra trupelor româneşti care luptă pe ţărmurile Mării de Azov.

„Românii şi-au încheiat în mod glorios misiunea ce le-a fost încredinţată, de a curăţi de rămăşiţele armatei sovietice ţărmurile orientale ale Mării de Azov şi de a izola complet trupele sovietice care se află în peninsula Taman şi care încearcă să fugă prin strâmtoarea Kerci, scriu ziarele italiene.

Pe de altă parte, comunicatul Marelui Cartier General German arată că la „Gura Kubanului, formaţiuni române au ocupat, după lupte grele oraşul port Temrjuk, la Sud de Kubanul inferior. Mai multe contra-atacuri inamice au fost zdrobite; sovieticii au fost aruncaţi mai departe îndărăt în munţi".

Informaţiile de pe restul frontului caucazian sunt de asemenea foarte bune.

Comunicatul german a anunţat că în ziua de 21 August un grup al trupelor alpine a înălţat pe Elbruss, cel mai înalt pisc al Caucazului (5.630 metri), stindardul de războiu al Reichului.

Fapt de arme important şi măreţ. El simbolizează ascensiunea către piscurile victoriei.

De altfel şi ruşii recunosc toată gravitatea situaţiei.

La radio Moscova se cere bolşevicilor dârză rezistenţă. Totul este în zadar. Prăbuşirea armatei sovietice se apropie văzând cu ochii.

Rezistenţa bolşevicilor este înfrântă de bravele armate atacatoare; retragerea este inevitabilă şi drumul victoriei deschis cu tancurile, tunurile, armele şi piepturile vitejilor germani şi români care luptă atât de eroic.

Ultimele ştiri de pe front arată că la Stalingrad Sovietele încep să pună în acţiune ultimele rezerve ale ţării. In ultimele 24 de ore, mai ales, un mare număr de tancuri a fost aruncat în luptă. Cercurile sovietice recunosc apropierea momentului decisiv pentru destinul Stalingradului.

După ştiri din Kuibijew acum au loc lupte deosebit de violente la Nord-Vest de Stalingrad, unde e angajată în luptă partea cea mai mare din forţele blindate ale Sovietelor şi unde Timoscenko pare a se fi înşelat asupra direcţiei adevărate a atacului german. Avioanele germane Stuka în valuri succesive bombardează masiv şi fără întrerupere. Bătălia care se apropie din ce în ce mai mult de Stalingrad, paralizează treptat vieaţa în interiorul oraşului.

Pe celelalte fronturi

Unităţi navale germane de escortă ale marinei de războiu au scufundat un submarin inamic în Marea Nordului.

In seara zilei de 25 August, câteva avioane britanice au făcut o incursie pe deasupra teritoriului german de Vest, aruncând bombe explosive ici şi colo.

In lupta împotriva Marei Britanii, aviaţia germană a atacat ziua şi noaptea cu bombe incendiare şi explosive, instalaţiuni importante din Anglia centrală şi de răsărit.

C. 52.607. — M. O., IMPRIMERIA CENTRALĂ, BUCUREŞTI.